

dávaného »v určitých jednotkách (in gewissen Einheiten)«, nikoliv u kávy, která se prodává ve kvantech zcela nepatrných, a u předmětů spotřebních vůbec. V podstatě jde tu o námitku, že poměr komisionářský je vyloučen ohledně věcí zastupitelných vůbec a ohledně věcí zužitelných zvlášť. Námitce nelze přiznati oprávnění, neboť trestní zákon, který v §§ 181 a 183 označuje za předmět zpronevěry jen všeobecně »statek« někomu svěřený, nečiní rozdílu mezi věcmi zastupitelnými a nezastupitelnými, pokud se týče zužitelnými (spotřebitelnými) a nezužitelnými (nespotřebitelnými) tak, že předmětem poměru komisionářského a věcí svěřenou mohou býti i věci tohoto druhu. Podstatou obchodu komisionářského jest arci prodej zboží daného do komise komisionářem tak, že prodej o sobě nemůže naplniti zákonný pojem »zadržení za sebou« nebo »přivlastnění si« zboží; o zpronevěru jde tu teprve, naložil-li komisionář s výtěžkem za ně strženým jinak, než jeho odevzdáním komitentovi. O obžalovaném rozsudek zjišťuje způsobem zmateční stížností vůbec nenapadeným, že výtěžku za komisionární zboží ve fakturované výši 672 Kč a 216 Kč J-ovi neodvedl, nýbrž si jej ponechal, tudíž podle rozsudkového výroku jej za sebou zadržel a si přivlastnil. Toto zjištění opravňovalo nalézací soud ve spojení s dalšími skutkovými zjištěními rozsudkovými k závěru, že si obžalovaný byl i vědom bezprávnosti svého jednání, že tedy jeho čin zakládá i subjektivní skutkovou podstatu přestupku zpronevěry.

Při poradě o zmateční stížnosti vznikly však zrušovacímu soudu závažné pochybnosti o správnosti skutečností položených za základ výroku odsuzujícímu obžalovaného pro přestupek zpronevěry. Předasláno budiž, že zrušovací soud zastává v podstatě názor, že přijetí faktury označené doložkou »komisionární zboží« bez námitky, může po případě ve spojení s jinými počiny, poukazujícími na souhlas příjemce s onou doložkou, založiti mezi stranami komisionářský poměr a výhradu vlastnictví ke zboží pro dodavatele. Stěžovatelem předložená faktura, označená v záhlaví jako dodací list o komisionárním zboží, vykazuje však dodatky, které nelze beze všeho uvésti v soulad s pojmem zboží komisionárního. Jde o doložky: »splatno ihned po dodání«, (tedy nikoliv až po prodeji zboží), požadování bankovních debetních úroků z účtované ceny zboží« a o doložku »splatnosti a žalovatelnosti«. Nepozastavené přijetí faktury takového obsahu nemůže o sobě založiti komisionářský poměr mezi stranami, nýbrž v takovém případě musí zaslání faktury předcházení úmluva, která prokazuje vzájemný souhlas obou stran, že zboží bylo dodáno a přijato jako komisionární.

Čís. 3858.

Je tu příčinná souvislost mezi jednáním (opomenutím) pachatelovým a smrtí, i když přímý výsledek jednání (opomenutí) je jen zranění o sobě nikoliv smrtelné, jež však ve spojitosti s osobní povahou zraněného zhoršením jeho již před úrazem nikoli bezvadného tělesného stavu způsobuje smrt.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1930, Zm II 302/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 17. května 1929, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován pro přečin podle § 335 tr. zák. uznán vinným jen přestupkem podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu své stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud vyloučil příčinnou souvislost smrti poškozeného Norberta N-a s utrpeným úrazem hlavně na základě skutkového zjištění, že se stav poraněného poraněním, jež utrpěl a jež pro svoji povahu není smrtelné, nezhoršil, že bezprostřední příčinou smrti byl podle posudku znalců lékařů edem plic, že smrt u člověka 70letého a tolik organických chorobných změn vykazujícího mohla nastati i bez vnější příčiny uklouznutí a zlomeniny. Dospěl pak na základě toho k výroku odsuzujícímu obžalovaného jen pro přestupek podle § 335 tr. zák. Státní zastupitelství napadá tento rozsudek zmateční stížností, uplatňujíc důvody zmatečnosti podle čís. 4, 5 a 10 § 281 tr. ř. Zmateční stížnosti jest přisvědčiti, pokud s hlediska zmatku podle čís. 10 § 281 tr. ř. vytýká rozsudku nesprávné právní posouzení věci v tom směru, že nesprávným výkladem § 134 tr. zák. dospěl k tomu, že vyloučil příčinnou souvislost mezi úrazem Norberta N-a a jeho smrtí, maje za to, že obžalovaný zapříčinil jen těžké poranění poškozeného. Jde o výklad ustanovení § 134 tr. zák., jehož zásada o příčinné souvislosti platí pro veškeré delikty proti bezpečnosti těla, takže podle správného stanoviska jest i v souzeném případě obžalovanému zodpovídati za vše, co jest s jeho opomenutím v příčinné spojitosti tak, že by bez něho nebylo nastalo bez ohledu na to, že konkrétní výsledek nastal i proto, že se k příčině obžalovaným přímo založené (k těžkému uškození na těle) přidružily ještě příčiny, spočívající v okolnostech dalších, jím třeba nepředvidatelných, jako v souzeném případě osobní povaha (stáří přes 70 let a jiné chorobné zjevy) poškozeného. Výklad, který dal soud nalézací ustanovení 2 věty § 134 tr. zák., není správný. Nalézací soud tu vyslovuje, nevoliv právě šťastný obrat, že ve stáří přes 70 let nelze již mluvit o tom, že »výsledek nastal jen pro osobní povahu toho, jemuž bylo ublíženo neb u lidí v tomto věku, obzvláště vykazují-li tolik chorobných změn jako N., může nastati smrt bez každé vnější příčiny, právě jen z důvodu stáří«, vyloučil na základě této úvahy příčinnou souvislost mezi úrazem přímo obžalovaným zaviněným a smrtí N-ovou, v čemž jest spatřovati právě opačný myšlenkový postup, než postup § 134 tr. zák. vyznačený. Podle názoru soudu nalézacího nemohla by u osoby přes 70 let staré, zemřela-li proto, že následky utrpeného úrazu nemohla překonati právě proto, že byla již pokročilého stáří, kdežto mladší člověk by takové následky překonal — nikdy býti řeč o příčinné souvislosti v naznačeném směru, kdežto právě opak toho je zákonem zamýšlen, totiž, že je tu příčinná souvislost mezi jednáním

(opomenutím) pachatelovým a smrtí, i když přímý výsledek jednání (opomenutí) je jen zranění o sobě nikoliv smrtelné, jež však ve spojitosti s osobní povahou zraněného zhoršením jeho již před úrazem nikoli bezvadného tělesného stavu způsobuje smrt.

Čís. 3859.

Předmětem urážky na cti může být sice jen osoba fyzická, nikoli hospodářský podnik; je-li však v útoku proti hospodářskému podniku (firmě) zároveň urážka na cti osob na podniku spolupůsobících (společníků nebo majitelů firmy), je každá z těchto osob oprávněna k soukromé obžalobě.

Není třeba, by osoba, proti které urážlivý projev směřuje, byla výslovně jmenována; stačí (§ 488 tr. zák.) zřetelné naznačení této osoby.

(Rozh. ze dne 3. května 1930, Zm I 927/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Německém Brodě ze dne 3. ledna 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přestupek proti bezpečnosti cti, a potvrzujícím rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu v Kutné Hoře ze dne 29. ledna 1929 byl porušen zákon v ustanovení §§ 2 tr. ř. a 495 tr. zák.

D ů v o d y:

Dne 13. prosince 1928 podal Tomáš B., majitel protokolované firmy T. & A. B., u okresního soudu v Německém Brodě na obžalovaného trestní oznámení pro přestupek proti bezpečnosti cti, mající tento skutkový podklad: V civilním sporu manželky obviněného proti firmě T. & A. B., o vyklizení a odevzdání obchodní místnosti, u okresního soudu v Německém Brodě přednesl obviněný jako plnomocník své manželky při ústním jednání dne 16. listopadu 1928 toto tvrzení: »Žalovaná firma učinila na Jana K-e trestní oznámení, a to několik pro různé zločiny, a to jak obvykle činí již po řadu let na propuštěné nebo vypovězené zaměstnance, ale státní zastupitelství při hlavním přelíčení upustilo od obžaloby pro zločin zpronevěry jako bezdůvodné, protože trestní oznámení žalované firmy bylo naprosto nesprávné a svévolné. Jest proto žalovaná strana nevěrohodná, ana dokonce nesprávným obviněním ze zpronevěry svého obchodvedoucího v T. zavinila, že týž sešlel a jeho manželka se oběsila ve vyšetřovací vazbě. Jan K. nebyl odsouzen pro žádné trestné činy, pro které by nemohl být vzat do přísahy jako svědek a v případě, kde se vydával za veřejného úředníka, učinil tak, jak bylo soudně zjištěno, nikoliv za účelem podvodným, nýbrž, by si získal spolehlivé informace ve sporu proti žalované straně«. Tímto tvrzením se cítil Tomáš B. jako jediný majitel řečené firmy uraženým na své cti a podal návrh na